

[Lis Møller.]

indførelse, altså formentlig tidligst til januar 1969.

Lovforslaget opererer endvidere med en række forskellige satser, som må ændres, inden loven træder i kraft, fordi folketinget i mellemtiden, formentlig da, har afskaffet skattefradragene. Hvorfor så vedtage lovforslaget nu?

De fleste af lovforslagets øvrige bestemmelser kan jeg acceptere; men jeg havde gerne set, at der var givet mulighed for dispensation, så børnetilskuddet kunne gives ud over det 18. år, hvis barnet eller børnene stadig er under uddannelse. Det medfører ofte meget store vanskeligheder, når forældrene eller den enlige forsørger midt under barnets uddannelse fra dets 18. år skattemæssigt ikke længere regnes for forsørger og samtidig fratages børnetilskuddet.

Når jeg ikke kan stemme for lovforslaget i dets helhed, er det, fordi jeg ikke på nuværende tidspunkt kan gå ind for en moderskabsydelse til alle uanset indtægt.

Fru Hanne Reintofts bemærkninger om det konservative folkeparti og de enlige mødre vil jeg lade stå for sig selv. Man kan jo vælge at snakke om tingene, eller man kan vælge at prøve på at gøre en indsats.

Jeg er helt klar over, at moderskabsydelsen er skattepligtig, så en del af pengene går ind i statskassen igen. Det hævdes fra forskellig side, at administrationen vil sluge de penge, der spares ved at begrænse moderskabsydelsen til f. eks. mennesker under sygekassegrænsen. Når det centrale personregister er oprettet og kildeskatten administreres igennem det, er det overhovedet ikke noget administrativt problem at undlade at betale moderskabsydelse til familier, hvis indtægter overstiger et eller andet af folketinget fastsat beløb. Det er en fuldstændig automatisk proces.

Hvis Danmark havde løst alle sine sociale problemer, havde jeg intet imod, at vi gav moderskabsydelse til alle, og så så jeg også gerne, at man gav mødre med små børn en økonomisk støtte, så de selv kunne vælge, hvorvidt de ville være hjemme og passe deres børn eller de ville blive ude på arbejdsmarkedet. Men Danmark har mange uløste sociale problemer; der er mange huller i vor sociallovgivning. Moderskabsydelsen hjælper ikke tilstrækkeligt dér, hvor

der er brug for hjælp; giver vi til alle, så hjælper vi ikke nogen; de dårligst stillede i vort land bliver ved med at være de dårligst stillede. Så længe vi ikke har plejehjem nok til alle vore ældre medborgere, der har brug for hjælp, så længe vi ikke har plejehjem nok til alle de langvarigt syge, så længe vi ikke har råd til at yde plejeløn til alle forældre med hjemmeboende handicappede børn, så længe vi har pladsmangel på de børnepsykiatriske afdelinger, så der er flere års ventetid, så længe forældre må vente i årevis for at få deres dybt åndssvage børn på institution, så længe vi har sovesale med 32 senge på åndssvagecentrenes institutioner, så længe de dårligst stillede enlige mødre og familier med mange børn er henvist til saneringsejendommenes baggårde, så længe mennesker, der er afhængige af andre mennesker, har så dårlige kår, som mangfoldige af dem har i dette land, så længe mener jeg ikke, at vi har råd til at yde hjælp til mennesker, der kan klare sig selv.

(Kort bemærkning).

Hanne Reintoft: Jeg er ganske enig med fru Lis Møller i, at det drejer sig om at gøre noget og ikke bare tale om det; derfor stemmer socialistisk folkeparti i dag for en moderskabsydelse, der vil være begyndelsen til noget godt. Fru Lis Møller stemmer ikke for den og gør derfor ikke noget. Jeg håber da ikke, jeg af fru Lis Møllers udtalelser skal forstå, at hun vil drage diskussionen om privat småveldædighed ind i folketingets arbejde.

(Kort bemærkning).

Astrid Skjoldbo: Jeg vil gerne have lov at sige til fru Lis Møller, at jeg da ikke tror og heller ikke har regnet med, at vi skal løse alle sociale spørgsmål i samfundet over dette lovforslag, der vedrører børnetilskud og andre familieydelse.

Flere ordførere har omtalt spørgsmålet om supplerende tilskud til familier med små indtægter, og jeg vil gerne knytte et par enkelte bemærkninger til dette spørgsmål. Spørgsmålet om supplerende børnetilskud til de lavtlønnede grupper i samfundet kan jo ses ud fra forskellige synspunkter. Det helt rigtige ville efter min formening være, at spørgsmålet blev løst på arbejdsmarkedet,